

5 Απριλίου 2018

Ζωής Καρέλλη, Μεγάλη Πέμπτη

[/ Πεμπτουσία](#)

Εκείνη πιο πολύ η ανάμνηση

Της παιδικής ηλικίας,

καθώς έχουμε συνηθίσει να τη νοσταλγούμε,

μου ήρθε.

Συνήθως, - μάλλον πάντα, -

πηγαίναμε τη Μεγάλη Πέμπτη, πρωί στην

στην Εκκλησία να μεταλάβουμε.

Ζητούσαμε συγχώρεση απ' τους γονείς
που χαμογελούσαν μειλίχια
και πηγαίναμε όλα τ' αδέρφια μαζί,
γιορταστικά ντυμένα φορέματα καινούργια,
ανοιξιάτικα.

“Τι ονό, τι ονόματα ωραία,
άνοιξη, άνοιξη και Πασχαλιά”,
τραγουδούσε εύθυμα η μητέρα.

Εμείς, τα παιδιά μόνο, μεταλαβαίναμε
εκείνη τη μέρα.

Όταν επιστρέψαμε,
έβαφαν τα κόκκινα αυγά.

Κόκκινη Πέμπτη. Στο δώμα φάνταζε
ένα κόκκινο ύφασμα και
μας γέμιζε τα μάτια η χαρά.

Προσφέραμε τη βοήθειά μας,
λαδώνοντας, για να γυαλίσουν, τ' αυγά,
λαμπρά για τη Λαμπρή.

Όταν από μια μικρή αμυχή στο χέρι,
άρχισε να μου τρέχει το αίμα, κόκκινο,
αμέσως, προσεχτικά το σκούπισαν,

προσεχτικά το δέσανε, γιατί
έφερνα μέσα μου, του Κυρίου το αίμα.

Θυμήθηκα όλα αυτά, τα σεβάσματα,
καθώς σήμερα, στο δρόμο του πρωιού,
είδα μαννάδες να οδηγούν τα παιδιά τους
στην Εκκλησία. Μεγάλη Πέμπτη, σκέφτηκα,
τα παιδιά παν να μεταλάβουν.

Παρατήρησα

τα καθαρά πρόσωπά τους, τα καλά τους φορέματα.

Και πιο πολύ απ' όλα, είδα

πως έφερνε μια νέα γυναίκα, με το μωρό στην
αγκαλιά,

μιαν άσπρη λαμπάδα,

δεμένη με γαλάζια κορδέλλα.

Άνοιξη και Πασχαλιά.